

[Emmert Andersen]

I den landevalgsliste, der hidtil er fremlagt, er der vel intet land, der lever op til alle de kriterier, der er opstillet af Udenrigsudvalget. Det er nok også for meget forlangt i virkelighedens verden. Vi glæder os over, at f.eks. Egypten med dets store befolkningstilvækstproblem er med; her har vi et stort ansvar. Nogle lande er åbenbart valgt på grund af tidligere Danidaerfaringer, f.eks. Kenya, Bangladesh og ikke mindst Indien. Man kunne spørge: Hvilke erfaringer? De er vel ikke alt for gode netop i disse lande. Vi er enige i fattigdomsorienteringen, men kan ikke dele det synspunkt, at en sådan orientering betyder, at man skal trække en streg ved bruttonationalproduktet – under strengen er man inde i varmen, over er man ude. Der har nogle steder været kritik af, at man f.eks. har valgt lande som Thailand og Egypten, men kan man lave projekter for de fattige bønder i Nordøstthailand eller drikkevandsforsyninger til beboerne i Kairos slum, er det så ikke også fattigdomsorientering? Projekterne kunne jo tænkes at opfylde en lang række af de øvrige opstillede kriterier.

Hvis Udenrigsudvalget skal have mulighed for at tage stilling til de fremtidige landevalg, er landebeskrivelserne et godt redskab, men der må være en ledetråd i dem. Derfor er det vigtigt, at analyserne tager udgangspunkt i de kriterier, der er fastlagt, og ud fra disse vurderer det pågældende land. Derfor bør de konkrete analyser afsluttes med en klar sammenligning mellem kriterierne og landenes forhold. En sådan opbygning kunne måske føre til mange nye lande, simpelt hen fordi man opdagede, hvor lidt de traditionelle lande passer til de opstillede kriterier.

Med hensyn til stigningstakten i bistandshjælpen er vi enige i, at den vedtagne fastholdes, men naturligvis under den forudsætning, at vi finder gode lande at hjælpe. Målet er vi enige om, men skulle man nå det 1 eller 2 år senere end beregnet, fordi man er nødt til at vælge de lande fra, der ikke lever op til de kriterier, der er fastsat, mener CD, at det er vigtigere at give bistand til de rigtige end at holde en bestemt takt. Vi afsætter gerne de lovede beløb, men skulle de ikke være brugt, er vi villige til at drøfte, om de kan flyttes til efterfølgende år eller f.eks. kan bruges til at nedbringe en gældsbyrde for nogle ulande.

Alt i alt vil vi tilsikre et positivt samarbejde i udvalget, således at vore bistandsmidler bruges så effektivt og rigtigt som muligt, og for god ordens skyld skal jeg meddele, at vi stemmer imod dagsordenerne fremsat af fru Birgitte Husmark og hr. Behnke og for dagsordenen fremsat af Socialdemokratiet, De Konservative, Venstre, De Radikale, Kristeligt Folkeparti og CD.

Glønborg (KRF):

I Vendsyssel har vi ikke for skik at udtale os alt for meget i superlativer, og jeg vil gerne sige om den forespørgsledebat, vi har i dag, at jeg ikke kan se den store nytte af den.

På den anden side kan den vel heller ikke skade, og Kristeligt Folkeparti er tilfreds med, at den synes at få den udgang, at vi vedtager den dagsorden, som vi selv er medforslagsstiller til. Den slår de væsentlige elementer i den nuværende danske bistandspolitik fast, og det er vi godt tilfreds med.

Når SF i dag har ønsket at trække et par punkter frem fra de kriterier, som vi alle er enige om, vil jeg naturligvis ikke gå imod det, som SF trækker frem, men blot gøre opmærksom på, at man med lige så god ret kunne trække en række af de andre punkter frem. Når vi ikke ønsker at støtte det dagsordensforslag, som SF har fremsat, er det ganske enkelt, fordi vi ønsker at lade alle kriterierne stå med stor vægt og vi er lidt betænkelige ved, om vi med SF's dagsorden skulle komme til at sige, at noget skulle prioriteres frem for alt andet.

Det er, som jeg sagde til indledning, naturligvis aldrig nogen skade til, at man får præciseret vore demokrati- og menneskerettighedsopfattelser i en ulandssammenhæng. Det vil altid være vanskeligt at foretage en afvejning mellem hensynet til reelle socioøkonomiske fremskridt i et uland via ulandsbistand og ønsket om, at myndighederne respekterer menneskerettighederne. Vi har altid ønsket at prioritere hensynet til mennesker i økonomisk og social nød højest uden derved at tilsidesætte det principielle krav om respekt for menneskerettighederne. Jeg minder om, at ulandene qua deres medlemskab af FN principielt er forpligtet til at respektere menneskerettighederne.

Kristeligt Folkeparti mener, at uanset om vi har problemer med karakteren af et lands styre, bør bistanden til landet normalt opretholdes,